

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłas
Wšědne dny;
Ožeń pak sjawty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ćel

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Šsmolerjez knihcizšcžetni w Budyščinje a je tam ja šchwórtlětnu pschědplatu 40 np. dostacž.

Septuagesima.

Mat. 5, 6.

Hdyž chzysche nasch knjes a Šbóžnik šam bycz, dha džěšche wón do čzišchiny horow a wot tam wróczy šo šako k čzłowjekam móžnišchi a bohatschi na dobrych myšlach a na trošchtowaznych šłowach. A wšcho tajke duchowne bohatswo a žohnowanje wón potom, jako bě šako mjes čzłowjekami, wudželowasche. Tak bě tón knjes šako se šwojimi wučobnikami na horu šchol, drusy pschithadžachu a bórny bě wulka čzrjódka ludži šhromadžena, kiž šebi žadachu, Jesuša widžecž a šlyšecž. Psched nimi tón knjes tež njemjelčžesche. Wutrobny jeho pošlucharjow běchu jow horkach nutrušche hacž delkach, hdžez dyrbiachu wojowacz se staroščemi žiwjenja. Duž šmédžesche tež tón knjes woczafacz, šo budža jeho šlowo pschijecž, hdyž jim wón tež wo druhich wězach předomasche hacž wo tych, kiž wschědne žiwjenje nastupaja. A wón wotewri šwój rót a pschpowjedasche te krasne šlowa, kotrež šu nam šdzeržane po sczenju šwjateho Mateja 5—7. Dženša nětko rozpominajmy šebi te šlowa:

Šbóžni šu čzi, kiž šu hlódnj a lacžni po prawdosčzi, pschetož woni budža našhčženi.

Kóždy hnydom pytnje, šo tón knjes Jesuš tudy na žyle hinašche waschnje rěczy, hacž to čzłowjekajo hewaf čzinjachu. Praschejmy šo jeno, koho dha šwět hewaf šbóžneho mjenuje? Teho tola, kiž je dozpil, šchtož přjedy njeho hišcže ničto njebě dofonjak; teho, kiž je we wójnje wulke dobyčža čžinił a ma nětko psched ludžimi wulku

šhwalbu a čželcz; teho, kiž ma wscheho doscz, pjenjes a šwontneho šamoženja a šebi žiwjenje porjeišchicž móže na wšcho móžne waschnje; teho, kiž je bohatsj a štrowny, tak šo móže tež do daloka jěcz a šesnacz žuse kraje a ludny; teho, kiž trjeba šebi jeno něšchto požadacz a jeho požadanje šo jemu dopjelnja — teho mjenuje šwět šbóžneho. Pschitym šwět tak roššudža: Šbóžny dyrbi tola kóždy bycz, kiž je nekajke šbože šebi dobył, kiž šmē nekajke šbože wužiwacz, kiž je namakał, šchtož běšche jeho wutroba šebi najbóle žadała. Temu napschecžiwu pať mjenuje Šhrystuš šbóžneho teho, kiž je hišcže we wschēm žadanju žiwny. Tamni, kiž šu dozpili, šchtož jich wutroba šebi požada, budža bórny našhčženi a budža šo bórny psches měru našhčženi čžucž. Šchtož pať ma wottynjenu kónž šwojeho žadanja hišcže psched šobu, tón dyrbi hišcže ščžerpliwje čžafacz, tón dyrbi hišcže hlódnj bycz a tradacz, ale wón šmē tola tež hišcže šo bēdžicž a šo nadžecž a žadacz. Duž šbóžny tón, kiž hišcže jene žadanje ma, šbóžny tež tón, kiž je hlódnj a lacžny po prawdosčzi. Dyrbi wón tež hišcže te čžwile pschecžerpicz, kotrymž je hlódnj a lacžny pschezo podczšfnjenu, tak budže wón pať wošchewjenu, hdyž je wón došchol k temu žórlu, hdžez jeho dušcha šo pošhlnicz a wošchewicz móže, a hdyž budže wón šedžecž ša tym blidom, hdžez won žiwnoscz, móž a šbože namaka ša šwojeho ducha!

Nadobny duch je pschezo pošny žadanja! Wón wojuje a honi ša tym, šo njeby jeno mudry, ale šo by dobry čzłowjek byl a je hlódnj a lacžny po tej prawdosčzi, kotraž psched Bohom placzi. Wón chze wschitko prawje čžinicž a

psched cźlowjekami a psched Bohom swoje pschisłuschnoscze dopjelnicz. A druhdy so tež stanje, so cźlowjekojo jeho cźinjenje a žiwjenje sa prawe pólnaja, ale móže dha to tež cźinicz swjaty a prawy Bóh? Wschitzy su tola wotstupili a njeje žadny, kiž by dobre cźinił, tež niž jedyn, a tola wostawa w cźlowstej wutrobje horze žadanje po Božim, sčtož je dobre a prawe, cźiste a swjate. Duž pschisładža nětko Ahrystuž a praji nam, twoje žadanje dyrbi społojene bycz: Sbožni su czi, kiž su hlódní a lačni po prawdosci, pschetoz woni budža našyczeni! Bóh tón bohaty a šmilny chze jich našycicz. Tajke žadanje po prawdosci mějesche tamny potutny zlonik. Wón wě, so je hrěschnik psched Bohom a so kónz wošmje, je-li so Boža hnada jeho nje-džerzi. Duž wobroczi so wón na Božu hnadu a wona so po nim horje bjerje, a zlonik, kiž bě hrěschnik pschisłol, dže sa praweho dele do swojeho domu. Kaž rucze po tajkim hrěschnik w potucze a wěrje Božu hnadu pyta a wošmje, so jemu ta šama tež Jesom Ahrysta dla dostanje. Sčtož nejprawemu cźlowjekej pobrahuje, to jemu Boža luboscž dawa, tu prawdoscz, kotruž je Ahrystuž nam warbowal se swojej šmjerzju na kschizu. A hdyž cźlowjek tajku hnadu a prawdoscz we wěrje wošmje, cžuje wón so našyceny, społojeny, wobšboženy. Jene cžucze jemu wutrobu hnuje, to jene cžucze: Ja šam se swojej mozu nicžo nejšym a nicžo njesamóžu, ale ja mam Božu hnadu a Božu luboscž a Boža luboscž je wschitko. A duž je nětko ta krej a prawdoscz Ahrystuša moja drašta pschisłojna; i tej psched Bohom ja wobstacz chzu, hdyž do njeja nuts pocžahnu. Šamjen.

Šte plody.

Sčtož cźlowjek byje, to wón tež žněje. Masche skutki su wušny, a jich scžewki dyrbinu žnjecz. Tola scžewki su husto doscz jara njewidomne, a dolho traje, prjedy hač Bóh hrěch khosta. Někotry hižom sa cžas mlodošcže šymjo wušnywa, ale husto lěta šańdu, prjedy hač šymjo sčhadža. Tu je džeczjo, kotrež šymjo wušnywa: maczerine šylsy a nanowe škoržby, a to je jara šty wušny. Sdyž so tež Bóh dolhim lětam nad nim minycz dawa, šymjo, kotrež mlodženž abo knježna wušnywa, wěscze šesthadža, hdyž tež w posdžisłim žiwjenju. W Budyščinje běšche ras muž žiwy, kotryž na swoje stare dny wjazy džělacz njemóžesche a dyrbjesche teho dla pola šwojich džeczji wukhow pytač. Dokelž mějesche něščto pjenješ, tež wopravdže pola jeneho i nich pschibyl namaka, kotrež pač i nim jara slě šachadžesche. Wón w jenej komorzy pod tšechu bydlesche a mějesche lědma šhudobne lěhwo. druhdy drje wón šdychowasche, pschetoz wón mějesche husto hlódn cžerpicz a běšche jara džakowny, hdyž jemu něščto pschijnješechu. Šako so jeho něchtó, kiž jeho wopytowasche, ras woprašča, hač so nadžija šbožnoscz dostacz, wón i pschekrašnjnym woblicžom wotmolwi: „Šaj, teho so psches Božu hnadu nadžijam!“ A jako wón jeho wobžarowasche, so so jemu tač hubjenje dže a jeho šamšne džeczji so tač nad nim pschehrěschuja, wón šdychny a džesche: „Šaj, Bóh hrěchi mojeje mlodošcže domapřta; ja šym so pschecžimo nanej a maczeri šam jara hubjenje šadžeržal, a nětko je to mi pschisłol, ja mam pod mojimi džeczjimi cžezko cžerpicz. Ale to je Boža hnada, pschetoz ja šym psches to k pólnaczu swojeho hrěcha a k potucze pschisłol; nětko wěm, so je žiwy Bóh na njeju, kiž wscho wodži. Ša so jeno na Šesufowu šaklužbu špuschczam, psches nju nadžijam so, so wodaczje dostanu.“

Tónle starž w pokoju domoj džěšche a so horka Bohu lubemu Knješej wěscze bóle džakuje sa cžezke dny a hodžiny, w ko-

trychž je wón k wěrje a k pólnaczu pschisłol, dylji sa dobre dny na šemi, hdyž bě wón bjesbožnje žiwy. Sdyž cžezke cžasny sa tebe pschisładžuju, luby cžitarjo, dha špominaj na swoje hrěchi a šrošny prawje, so chze cže Bóh tón Knješ k potucze šbudžicz, dokelž wón po swojej lubosczi nochze, so by ty šhubjeny byl.

F.

Bože słowo.

Šlób: O Božo lubofny —

Nječ, Božo, šedžbu mam
Na twoje słowo swjate,
Kiž jako šwěza nam
Šu sa pucz cžěmny date.
Džak, swjaty Ducho, czi
Ša šwětlo i wyšoka:
Džen jašny šchadža mi
A hwěšda jutrowna!

Cžma hrěcha kryje mje
Tu hižom wot naroda,
Šo duscha njemóže
Šso džeržecz njebeš kšoda.
Duž trjebam šerniczku,
Kiž pucz mi rošjašnja
Še swojej šwětlinu
A wjedže do njeja.

Twój Duch, o Božo, wjedž
Mje pschezo w prawej cžěrje,
Wšcho dobre do mje plodž,
Mje domjedž k žiwej wěrje;
Nječ wón mje roššwěczi
A wjedže k Šesufej,
Pucz k duchow šbožnosczji
Tu žadny drugi njej.

Sčtož Bohu hrosnoscz je,
Nječ w mozy Ducha hidžu
A plody prawdosczje
Noscz we žiwjenju widžu;
Niž jeno pošluchač,
Ně, cžinjer šłowa bycz,
Šo duchowny je twar,
Kiž dyrbi k šbožu tycz.

Duž, Knješ, žohnuj mje,
Sdyž twoje słowo šklyšchu,
A špožcz, so w wutrobje
Šso i nutrnoscžu pšychu;
Twój Duch nječ hnadnje da
Mi prawe pólnacze,
Dha šmēju psches Ahrysta
Šam kónu šbožnosczje!

K. A. Fiedler.

Dolžnik.

Šoschorjenty so muž se štoła pošběže, cžišny list, kotryž běšche runje cžital, na šlido a džesche: „Widžiš, žona, tač ma pschicž! Najprjedy šmój dobrocžitwaj a počczimoi tajkemu cźlowjekej, potom njedostanjemoi nicžo šako a damoi jeho wěžny cžasacz, a nětko so wón napšcheczitwaj a dawa namaj hroschcz, so naju hnydom wob-

storži, jeli jemu časane wězy njewrócimoj. Słowcško „hnydom“ je hiščeje tołšče pořmužknjene. Za cži i žyla wurjez njemóžu, kať wohidna mi ta žyla naležnosć a tónle cžłowjeť nětko je.“

„Ach“, snapšhecžimi žona, „wón je tola pšče khubobneho a řmilnosće potrebneho napohlada. Wóndano jecho na dróřny trječich; mi bē jecho nimo měřny žel.“

„Nó!“ naspomni muž, chzesch-li to tať wšacž, dha řo ta wēž řnano hiščeje řnjescž da; twoje řkowo mje trochu řměruje.“

„Haj“, žona pokračesche, „hdyž móže mi cžłowjeť pjenježneho dolha dla hižom tať wohidny bęcž, kať wohidna dýrbjala ja Bohu haťle bęcž řwojeho wulkeho hrěřchneho dolha dla! A kať řym i Bohom huřto dořcž wobřhadžal a njedžiwajo na hróřbný dolh, i kotřymž pola njeho napiřana řteju! Šchto móže řo řo mnu řtacž, jeli jecho mje žel byťo njebny!“

Hdyž Boha mam.

Stóř: Wono je dořcž —.

Hdyž Boha mam, mam wřřudžom řwěťlo ja,
Tež w tyřchnej cžěřnosći;
Nječ trajřhi mje we nožny toľřta cžma,
Mój Wóh ju wujajni,
Kať tu mi cžajny řradowanja,
Haj tať tež pucže řarowanja,
Hdyž Boha mam.

Hdyž Boha mam, mam řbože najľěřřche,
Šso ničžo njebuju.
Mje njepuřchcži, kať je mi řlubjene;
Duž řo jom' dowěrju.
Mje nořny, hať b'du řeřchědžiwicž,
Mi hnadu njeb'dže řapowjedžicž,
Hdyž Boha mam.

Hdyž Boha mam, o dha mam wulku móž
Řřches Řřchekomžneho.
Hdyž potaja řo druhdy řmilny Wóťz,
Šať' rućže řjewi řo.
Tež řym-li huřto wobřlabnjeny,
Řřchez' řařo budu pořhlnjeny,
Hdyž Boha mam.

Hdyž Boha mam, joh' řnjeř řtwo řwjek'li mje,
Řřchať řnjeři i miľořcžu.
Řřchēm hwěřdam Wóh pucž wěřny poťaže,
Kať wřřchemu řtworjenju.
Řřcho, řchtož wón i miľej ruťu wodži,
To řo mi pšchezo derje hodži,
Hdyž Boha mam.

Hdyž Boha mam, mam tež řchřit dobry ja
A wěřtu řhowanku,
Haj, twjerdy hróđ, hdžež wón mje pšchřkřywa
Řřched wřřhellkej řtrachotu.
Hdyž wot'ko mje tež cžřjódny panu,
Mam tola duřchu wulřhowanu,
Hdyž Boha mam.

Hdyž Boha mam, je wón tež moja mřřda,
Nječ je pucž wobcžeřny;
Hdyž palmowy řřłóđ widžu i daloka,
Šřym řařo wjeřęny.

Tež w bitwje pořlednej b'du wobřtacž
A junu dořcže tam dořtacž,
Hdyž Boha mam.

Hdyž Boha mam, wón tež mój řhěřluřch je;
Šoh' wěcžnje řhwalicž chzu.
Kať džęczi wřchē jom' ř cžeřcži řhěřluřche
Tež wjeř'le řpěwaju,
Tať moje řhwalby jemu pľacža,
A i nimi řpěwam bjes pšchěřtacža,
Hdyž Boha mam.

Suriř Bróřř.

Džeržcže mój řabat a bojčže řo pšched mojej řwjatnižu, ja řym tón řujes.

Dostojny duchowny i mjenom Bagřhora w řendžellkej džěřche njedželu do druheje wřny předomacž (kať tam je, řo ma jedny duchowny we wjazy žřřkřwjacž Wožu řkľužbu džeržcž). Šeho pucž jecho nimo řhěže řhudeho řrawza wjedžesche. Šako tuteho nuřnje džěľacž widžesche, řo wón teho řameho woprašča, hať njecha jecho pšchewodžicž a řobu řemřchi pšchřicž. „Nimam řaneho cžajřa ř řkondženu“, wotmolwi tón woprawdže řhudy muž, „pšchetož ja mam i džěľom řwojēju ruťow žonu a džęczi řežiwicž.“ Duchowny řo pola njeho wobřoni, kať wjeľe móže řa poľdra hodžiny řařkľužicž, a da jemu pomjenowaný pjenjeř; na cžož řo tón muž i nim řemřchi poda. Řo króťřim cžajřu džěřche Bagřhora řařo nimo teje řhěže ř předomanju; njepřaji pať temu řrawzej ničžo. Šěđom bē tón duchowny nimo jecho wobřdlenja, pšchřřhwata tón muž řa nim. „Hdžeřa chzesch?“ řjekny ř njemu duchowny, „ja myřřlach, řo řaneho cžajřa řhubicž njemóžesch, na předomanje pořkľuchacž; doľeľ mařch žonu a džęczi řežiwicž, a tebi řoždy řař řapľacžicž, nimam pjenjeř dořcž“. Rućže řrawz řnapřhecžimi, kotřemuž bē hiščeje pšches wóndaniřche předomanje wutřoba hnuta: „Šuby, dostojny řnježe, wy mi řenje ničžo wjazy řapľacžicž njedýrbicže, a tola wěřcže řenje řane předomanje wjazy řkondžicž njecham; pšchetož řadny cžajř mi tať wjeľe pšchřnjek' njeje, kať tón, hdyž bēch ře mřřhi!“

Kať wjeľe ľudži řo temu řrawzej njerunaja! řemřchi řhodžicž řaneje řhwile nimaja a tola ničžo njenadobřwaju ani njewuřřhřřkowaju; a to teho dla niž, doľeľ Wože řohnowanje njepřtaja; a kať wjeľe řkondženja řemřchřřhodženja a ř tóřnosćam a ř wjeřřelam maju řhwile dořcž.

Njepřořchenny hóřcž.

Póľřki hrabia Wolanřki mějeřche we řwojim hřodže wulku řwjedženřřtu hóřcžinu. 150 najwóřebniřchich póľřkich řemjanow bēřche řo na nju řeřchlo. Ničřto i nič řebi na to njepomyřřli, řo móže něčřto njenadžujžny mješ nič řrupicž, řiž ma wřřchudže řwobodny řařřup — do řhěžorřkeho hřodu, pšched kotřymž wjazy řtražuja, kať tež do cžičeje řomorki, hdžež řľabh řhory řdhęuje. Hdyž řwjedženřřžny hóřcžo radořřnje řejwachu, hrabju Wolanřkeho nahľe Woža rućřka řaja, řo bēřche hnydom morwy. Řřched majeřřořcžu řmjercže cži poľdra řta pšchepřořcheni hóřcžo na to rořcžěľachu. Š řajřimi myřřľemi drje řu woni domoj řhwatali? —

Mudry poř Mali.

Řowjedanićřto je řawořřajeřřřwa řana Wjeľe.

(Šłoncženje.)

Šnadž mohli i tym něťř to řpodžiwne powjedanićřto řłoncžicž. Ale wy chzecže řadny tež řhonicž, kať řu řo te wěžny dale won měľe, Njeř wěřno?

Tej hrabinej hrabesche radošna dušča i nutrnym džakom, so bě jej Bóh tón knjes lubeho kynka tak spodžiwne sđeržak a jeho jej sašo k wutrobje pschuwjedl. Sej pak tež se wscheho bóršy na woczi stupi, sčto je na wschých tych tšchnosčach i winu byl. „Sčto je tu hadžazu pomjescz nalkal, so je wona schwejdowste wójsto pscheradžicž chzyla? Sčto je tež tajki czertowski samyhl wulahnul, ju a tu kyrotu skonzowacz dacž?“ Sčto hewał, hacž tamni nahramni panojo, pschuwusni i rodu jejneho mandželsteho knjesa, a mjes nimi najhóršchi tón, kiž by najwjazy torhnył, hdyž by tón herbsti kyn njebył? — Esamo so snaje, so chzysche wona febi nětko pschiswojicž, sčtož bě jej i njeprawom wsate. Ale pschecziwo wulkim samožnym panam něsčto spytacz, to byla sa tajku samotnu wudowu jara czerniojta wěz. Wona pak nadžije na wuspěch njesny.

Raž wěny, běsče jej kralowa njedawno flubjenje dała, so chze jej we wschitkim spomožna bycz, w czimžkuli budže kralowsteje pomozny trjeba. Duž so ta wudowa ke kralowej poda, ju k dozpiczu swojeho prawa wo pomoz proshcz. Khrystina bě wjefela polna, so ma ta w czěšnotach spytana maczer swojeho lubusčka sašo. Wona, dofelž bě jej zyla wěz na drobne snata, miloscziwje pocza: „K waschemu kynkej wam spomhala njejsym, ale k tym kublam, kotrež su po prawom wasche a jeho, dopomham tola. Hacž budže možno, tu mordaristu pschifasnju, kiž je džě schibjenzy hódna, po sawinje khostacz, to je wschaf dwělně. Saškloscz sechze wschě slóscze i pschisahu wotprěcz. A hdyž mamy pschecziwo temu ludžiskej dospolneho kwědka? Slejcz, kamo tón wojak pschi wschěm bjes porofa njeje, njech so tež jemu ničo stacz nima, hdyž jemu wscho wodawski sa njeho proshcz. — Ale to herbstwo dyrbja czi falschni a slóštni wujojo runy pucz wrócicž. Dostacz jo dyrbi tón woprawdžity herba, a ničto druhi to njemóže bycz, dnyli wasch kyn. A so so tak stanje, na to chzu wschitke sapschahi pschahacz.“

Kralowa na to najwyschšchim kudnikam porucznoscz da: „Wschitko, sčtožkuli k tym podawkam fluscha, spisajczke kwěru do pišma sa mnje.“

To pišmo, hdyž bu jej hotowe date, položi wona sa pschichodne czašy do wěsteho sthoma. Potom sestaja se swojej kamšnej ruku tym pschuwusnym panam do drobna wobšchěrnny list a pschipołoži k njemu wotpiš wot woneho spiša, kotryž bě swojim kudnikam sestajecz dała.

A sčto tón list chzysche? Wón febi žadasche, so dyrbja so tej hrabinje-wudowje hnydom te kubla wrócicž, kiž buchu jej wsate i tej selhačnej rěczu, so je tón woprawdžity herbsti kyn morowy. Wón je džě živy a strowy, kaž to tale pschiloha wobkrucza. Seli-so so tajke wróczenie bjeje wscheje sapjery stanje, dyrbi wscho wodate a do sabycza ponórjene bycz, sčtož je so schiwdnego stako. Seli pak so wopjeracz chzyl, chze wona na czěsteho kžězora pišacz a wotpišmo tuteje pschilohi sobu do lista dacž.

Tón list bu do mjedžaneje tobołki tynjenty, na kotruž napišmo dachu. Potom fej kralowa nadobneho semjana sa póbła wubra, jemu tu tobołku pschepoda a džejche: „Hižom dženska so na konju do Čechow nastaj a tule pošnyłku rucze tym panam wobstaraj, sa kotrychž je a kaž napišmo praji. Borsownu wotmolwu fej wot nich žadaj a tak rucze hacž ju smějesch, so njełombžo wrócž!“

Sa njechal ani widžecz ani fluschecz, kał su czi wujojo pleli a kleli, hdyž su tón list a tu pschilohu cžitali byli. Ale sčto febi chzyschu? Woni kralowu Khrystinu jako schitaru teje wudowu widžachu, hrozatu pschecziwo febi. Pschi tym jich bojasne kwědomje scherjesche hórje hacž slě. Chzyschu fej psched zylm kwětom dacž hańbje a khostanju na hlowu pschincž? Duž se strachom febi

stradžichu: „Tak dolho hacž je hišczke něfak po dobrym, hladajmy rucze, fej schiju sterje a lěpje psched schibjenčnym postronkom sđeržecz. Njechamy i dobrym, dyrbimy se stym.“

Tón pošol so bóršy i Čěsteje wróczi. Wón sčobnu wotmolwu sobu pschinješe. Čzi falschni pscheczeljo, njech tež se schipjenjom subow, do teho swolichu, te semjanste dwory wotstupjo dacž. Něotre wuměnenja jenož běchu, dla kotrychž bě hišczke něsčto tam a sem pišanja trjeba. A tež to k měrnemu kónzu dóndže.

Sjednociwa hrabina so nochzysche wječicž; ale rad sabwyschi wschitke te wuczěpjene slóscze, chzysche tym surowzam khostanje spuschecžicž. Kralowa da tehodla wschě te kudnikte wězy shromadžicž a je k spomnjeczu k tym hižom sthowanym pišmam do swojeho tajneho skladu položicž.

Nětko sa tu Bohu džakownu maczer w schwejdowskim kraju dlějšcheho wostacza njebě. Wona so do swojeje domišny hotowacz pocza, njech tež chzyschtej ju kralowa, runje kaž dobrocziwa Torstensonowa wudowa lubjerad pschi febi wobkhowacz. S horzym wutrobny džakom sa wschitku luboscz so i nimaj rošžohnowa. Sejn domoijhot pak so i hinašchim wutrobuhibanjom sta, hacž bě to hišczke psched krótkim na myšlach mēla. Mjenujzy krótko prjedy hacž Torstenson sthori a jako bě wscheje nadžije sbyla, febi pschedowša, so wrócicž. W tym slóschtrje, w kotrychž bě tehdy, w dušchi smuczena, k hojenju byla, chzysche swojeju njebočicžkeju: lubeho muža a lubeho kynka hacž do kmjercze želicž.

To budžishe studny domojpucz byl: wona jenicžka kama i tym pschom. Nětko bě i Božej pomozu sbožownje hinał. Najwjetsche sbože bě wějo tón sašo namakany kyn. Wón pak kamlutki i maczerju njebě. Wón nochzysche teju jemu lubeju cžlowjetow puschecžicž, kiž běsčtaj jeho kublaoj runje tak lubje a kwěru kaž woprawdžitaj starškej. Duž proshesche jeju džakowna macž, so chzylaj i nimaj sobu cžahnycz a so wot njeje na cžaf žiwjenja saftaracz dacž. Do teho wonaj rady swolischtaj. Tak bě to pětna wjefela kynka. Dozpivšchi domišnu wobradži jim Bóh tón knjes mērne a sbožowne cžafny. Wschitzy mējachu so dobro, a dobro mējesche so i nimi tež tón mudry a wot wscheho luda khwaleny Mali.

Wschelake i bliska a i daloka.

— Nowy schulski sakoń so w sakšim ministerstwe naležnje wobdžěluje, ale je tola dwělowaze, hacž budže so hacž k nashmje tak daloko dohotowacz, so budže so fejmej pschedpołožicž móž. Se tež wěscze lěpje, so so wschitko roshladnje wopomina, so njebychu so pschi nowym sakonju sašo hnydom njedostatki pokasake. Tež so prascha, hacž budže nowy gmejnski dawkowy sakoń hnydom wot pschichodneho fejma domuradženy.

— W Čěsčije je so psches nowe wukudjenje wopokasako, so buchu psched 16 lětami k wjazylčnej khostačni dla wopacžneje pschisahi sajudženi džělaczerjo w podkoplach, Schröder a drusy, wuwinowacz. Mjenowany Schröder běsče w swojim cžafu wotpóblanz swojich sobudžělaczerjom psched kžězorem. Wobžarowacz je, so je tajke samjenje pschisahanym so stacz mohlo. Ale hdyž njebychu sozjaldemokratojo tehdom tu naležnoscz do swojich schczuwanjow prjedy wufuda wsali a tak je swojimi nahladami wožnoscz pschisahi podrywali, by knano roshladnoscz a rošbud pschisahanych wěsczišchi byl. Sedyn wot tehdom sajudženych je hižom mjes tym wumrjel a njeje docžakal swoje wuwinowanje wot wopacžneho sajudženja. Esudnistwo je na wopak sajudženym tež sarunanje psches stat pschiswolito.